

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1571/2023
14.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „В РОР SHOP“ д.о.о. из Београда, чији је пуномоћник Јасмина Којић Павловић, адвокат у ..., против тужених: Пословни систем „Станком“ а.д. Београд - у стечају, чији је пуномоћник Мишо Рајковић, адвокат у ... и ГТП „ПЕПО“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Ивица Чолак, адвокат у ..., ради утврђења, вредност предмета спора 100.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 6309/21 од 12.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 6309/21 од 12.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 6309/21 од 12.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ГТП „Пепо“ доо Београд за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5072/2018 од 08.04.2021. године, у ставу I изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је ништав Уговор о преносу права својине на непокретности ОПУ 695-2016 закључен дана 06.10.2016. године између првотуженог Пословни систем „Станком“ а.д. Београд - у стечају и друготуженог ГТП „ПЕПО“ д.о.о. Београд, у делу који се односи на стан бр. ..., на првом спрату, површине 85.63 м2, који се налази у ламели .. блока .. у ул. ... бр. .. у Београду на кат. парцели ..., .., .., .., .., .. и .. КО У ставу II изреке обавезан је тужилац да првотуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 64.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате, док је у ставу III изреке обавезан

тузилац да друготуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 123.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6309/21 од 12.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је захтев друготуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Друготужени је дао одговор на ревизију. Трошкове је опредељено тражио.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости уговора о преносу права својине на непокретности закључен између тужених 06.10.2016. године. Према становишту другостепеног суда, тужба за утврђење ништавости уговора о преносу права својине закљученог у стечајном поступку, није дозвољена. Извршени пренос, по оцени другостепеног суда, не може се оспоравати тужбом са захтевом да се у парничном поступку утврди да је уговор о преносу права својине на непокретности ништав. Правна средства за оспоравање уговора закљученог између туженог преносиоца, правног лица у стечају и туженог стицаоца, исцрпљују се у поступку стечаја који се води над првотуженим. То подразумева да тужба за оспоравање преноса права својине извршеног у стечају, захтевом за његово поништење или утврђење ништавости, није дозвољен правни пут за остварење таквог захтева. Следом реченог, другостепени суд констатује да се у конкретном случају тужбом не може тражити утврђење ништавости Уговора о преносу права својине на стану од 06.10.2016. године.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. О тужбеном захтеву одлучено је применом релевантних одредаба Закона о стечају, на основу којих су судови закључили да није могуће у парничном поступку побијати уговор о преносу права својине који је закључен у стечајном поступку. Ревидент и у ревизији указује да је тужиоцу на основу судске пресуде утврђено право својине на предметном стану, што су нижестепени судови

имали у виду приликом доношења одлуке, па су о значају те чињенице дали јасне разлоге. Стога, ревизијски наводи којима се поново указује на изнету чињеницу нису од утицаја на изузетну дозвољеност ревизије. У ревизији се не указује која то правна питања у интересу равноправности грађана или од општег интереса треба размотрити. Одлуке Врховног касационог суда на које се позива ревидент не указују на другачију судску праксу у одлучивању о тужбеним захтевима са истоветном садржином.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 27.09.2018. године. Вредност предмета спора износи 100.000,00 динара, што представља противвредност од 844,59 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом привредном спору, вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев друготуженог за накнаду трошкова ревизијског поступка имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у трошкове потребне за одлучивање о ревизији, у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић